

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

ČETVRTA KORIZMENA NEDJELJA

ODE, UMIJE SE
PA SE VRATI
GLEDAJUĆI

OŽUJAK

Ned. 15. IV. KORIZMENA NEDJELJA
Zaharija, Veljko, Vjekoslav

Pon. 16. Hilarije, Julijan, Euzebija

Uto. 17. Patrik, Patricija, Domagoj, Hrvatini, Gertruda, Jan Sarkander

Sri. 18. Ćiril Jeruzalemski; Cvjetan; Narcis

Čet. 19. JOSIP zaručnik BDM; Josipa

Pet. 20. Niceta; Dionizije; Vladislav; Sonja

Sub. 21. Serapion; Vesna; Kasijan; Vlasta

Naslovnica;
Ronald Raab, *The Man Born Blind*

Slika preuzeta s:
<https://hail.to>

mihael

08/2026.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkandela MUP
- sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVII. (2026.), broj 8 (673);
četvrta korizmena nedjelja, 15. ožujka 2026.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan,
tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr
Vinko Bakula, pomoćnik kapelana,
tel.: 88 853, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

MEDITACIJA

Put k svjetlu 3

SLUŽBA RIJEČI

IV. KORIZMENA NEDJELJA

ČITANJA

Ode, umije se pa se vrati gledajući 4

HOMILIJA

Ja sam svjetlo 8

KATEHEZA

Isusov susret
sa slijepcem od rođenja 10

PRIČA

Ja sam svjetlo 13

SVETI JOSIP

ČITANJA

Josip učini
kako mu naredi anđeo Gospodnji 14

HOMILIJA

Pravi otac i pravi čovjek 18

KATEHEZA

Sveti Josip 20

Mali vjeronaučni leksikon 22

PRIČA

Priča o svetom Josipu
Mačkica 23

NAŠI POKOJNI 24

<https://www.freepik.com>

Put k svjetlu

Na jednom mjestu Svetoga pisma čitamo, kako Isus slavi Oca, što je otajstva kraljevstva sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima. Time je jasno izrekao, kako je Božji poredak sasvim drugačiji i kako stvari kod njega prilično drugačije stoje. Jedan primjer zamjene mudrosti i ludosti nalazimo u današnjem evanđelju: Isus je došao na ovaj svijet, da slijepi vide, a oni koji vide postanu slijepi. (usp. Ivan 9,39).

Ljudi, koji susreću Isusa, ili su za nj ili protiv njega. Mnogi, kao npr. farizeji, prave se mudrima, kao da sve razumiju. Oni nažalost ne primjećuju, kako su privezani na svoj suženi pogled, te mjere djela ovog božanskog poslanika tek skučenom mjerom svoje ljudske mudrosti. U stvarnosti su oni slijepci, jer se opiru svjetlu koje je došlo na svijet i nisu spremni pokloniti mu se. U svojoj sljepoći mogu tek ustanoviti: "... ali mi za ovog ne znamo ni odakle dolazi." (Ivan 9,29)

Ozdravljeni slijepac zna samo jedno: čovjek, koji mu je otvorio oči, može doći jedino od Boga. Njegovo mu ponizno držanje pomaže, usred protivljenja, s kojim je začas konfrontiran, sačuvati sigurnost vjere. Iz tog povjerenja slijepca prema svojem Spasitelju, može Isus ozdravljenog još jednom ozdraviti, tako da u čovjeku Isusu prepozna Sina Čovječjega i Gospodina, te istinu i stvarnost Božju.

Život kršćanina je kao dugačak put k svjetlu, koji započinje krštenjem. Bog je stvorio čovjeka da vidi, dao mu je oči tijela, svjetlo duha i snagu srca. Nažalost čovjek uči tek pomalo, iskoristiti te darove. Preko svjetla i sjena ovoga svijeta dospjet ćemo po uskrsnuću k potpunom svjetlu Božjeg kraljevstva, gdje će se naše svjetlo zauvijek sjediniti s Kristovim.

<https://www.erzdioezese-wien.at>

Prvo čitanje: 1Sam 16, 1b.6-7.10-13a

David pomazan za kralja nad Izraelom.

Čitanje Druge knjige o Samuelu

U one dane: Reče Gospodin Samuelu: "Napuni uljem svoj rog i pođi na put! Ja te šaljem Betlehemcu Jišaju jer sam između njegovih sinova izabrao sebi kralja." Kad su došli i kad je Samuel vidio Eliaba, reče u sebi: "Jamačno, evo pred Gospodinom stoji njegov pomazanik!" Ali Gospodin reče Samuelu: "Ne gledaj na njegovu vanjštinu ni na njegov visoki stas jer sam ga odbacio. Bog ne gleda kao što gleda čovjek: čovjek gleda na oči, a Gospodin gleda što je u srcu." Tako Jišaj dovede sedam svojih sinova pred Samuela, ali Samuel reče Jišaju: "Gospodin nije izabrao nijednoga od ovih." Potom zapita Jišaja: "Jesu li to svi tvoji sinovi?" A on odgovori: "Ostao je još najmlađi, on je na paši, za stadom." Tada Samuel reče Jišaju: "Pošalji po njega jer nećemo sjedati za stol dok on ne dođe." Jišaj posla po njega: bijaše on rumen, lijepih očiju i krasna stasa. I Gospodin reče Samuelu: "Ustani, pomaži ga: taj je!" Samuel uze rog s uljem i pomaza ga usred njegove braće; i duh Gospodnji obuze Davida od onoga dana.

Riječ Gospodnja

Davidovim pomazanjem kraljevska vlast prelazi u Judino pleme. Tako se ispunilo proročanstvo umirućeg Jakova dok je gledao budućnost svog potomstva (Post 49, 8-12). I stari je Samuel morao naučiti gledati Božjim pogledom. Naime, Gospodin je među Jišajevim sinovima »vidio« (kako doslovno veli glagol u 1b r.) kralja po svojoj volji, pa sada šalje proroka da ga posveti. Kako među mladićima koji se redom izmjenjuju pred njim prepoznati onoga kojega je Bog izabrao? Samuel 'vidi' kvalitete prvorođenca, slične onima Šaula, no Gospodin mu ukazuje na drugo mjerilo razlikovanja: Božje 'viđenje' je drugačije nego čovjekovo 'gledanje' (7. r. u izvorniku); ono je usmjereno na srce a ne na vanjštinu.

Usvajajući takvo Božje gledanje, Samuel će odbaciti snažne Jišajeve sinove (r. 8-10) i potom bez oklijevanja prihvatiti poziv da pomaže za kralja onoga najmlađeg, kojega ni njegov otac nije ozbiljno uzimao u obzir (r. 12). Tog 'maloga' trajno će obuzeti Duh Gospodnji, onaj Duh koji se samo prigodice pojavljivao u sucima i koji je zauvijek napustio Šaula (r. 14), kojega je Bog odbacio zbog njegove ohole svojevlavosti.

Otpjevni psalam: Ps 23, 1- 6

Gospodin je pastir moj: ni u čem ja ne oskudijevam.

Gospodin je pastir moj:
ni u čem ja ne oskudijevam;
na poljanama zelenim
on mi daje odmora.
Na vrutke me tihane vodi
i krijepi dušu moju.

Stazama pravim on me upravlja
radi imena svojega.
Pa da mi je i dolinom smrti proći,
zla se ne bojim jer si ti sa mnom.
Tvoj štap i palica tvoja
utjeha su meni.

Trpezu preda mnom prostireš
na oči dušmanima mojim.
Uljem mi glavu mažeš,
čaša se moja prelijeva.

Dobrota i milost pratiti će mene
sve dane života moga.
U Gospodnjem ću domu prebivati
kroz dane mnoge.

Molitelj je iskusio Božje vodstvo u brojnim poteškoćama koje su ga snašle te izjavljuje kako mu ništa ne nedostaje jer mu Bog u svemu pomaže. Osjeća se poput pastira koji svoje stado vodi na izvore i zelene poljane, što je plod Božjeg milosrđa. Spoznaja da ga Bog ljubi daje mu duboko pouzdanje čak i u najgorim mogućim trenucima. Bog, dobri Pastir, osim što ga brani, ujedno ga i poziva za svoj stol, na njega izlijeva ulje te pred njega stavlja čašu koja se prelijeva, ne zbog tekućine, već zbog punine ljubavi. Ova čaša radosti daje potpuno značenje psalmu ako se primijeni na euharistiju. Čaša je kalež Kristove krvi, stol je oltar, a ulje je snaga koju daje Duh Sveti.

Drugo čitanje: Ef 5, 8-14

Ustani od mrtvih i zasvijetlit će ti Krist

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Efežanima

Braćo:

Nekoć bijaste tama, a sada ste svjetlost u Gospodinu: kao djeca svjetlosti hodite – plod je svjetlosti svaka dobrota, pravednost i istina – i odlučite se za ono što je milo Gospodinu. A nemajte udjela u jalovim djelima tame, nego ih dapače raskrinkavajte, jer što potajno čine, sramota je i govoriti. A sve što se raskrinka, pod svjetlošću postaje sjajno; što je pak sjajno, svjetlost je. Zato veli: “Probudi se, ti što spavaš, ustani od mrtvih i zasvijetlit će ti Krist.”

Riječ Gospodnja

Ključni pojam odlomka je riječ »svjetlost«, s jasnim upućivanjem na krštenje, sakrament prosvjetljenja. Po njemu kršćani postaju »djeca svjetlosti«, to jest udovi Krista, koji je »svjetlost svijeta«. Posljedica te stvarne preobrazbe, ako čovjek prihvati milost, je drugačiji život, tako da djela kršćana budu plod primljenog pomazanja, miomiris Kristov, miris njegova Imena koji se razlijeva da se njime ispuni cijela zemlja (r. 8b-10). Od svjetlosti potječe sve ono što je pravedno, istinito i dobro. To su tri prvotna ploda koja Apostol spominje zbog njihova posebnog odnosa sa životom u zajedništvu: dobrohotna ljubav, poštivanje prava drugoga, iskrenost u riječima i djelima.

Istinski kršćansko ponašanje je dakle zraka svjetlosti koja ne samo – ne toliko – osuđuje tmine, nego u njih prodire da ih preobrazi. Svojim životom učenik Kristov je misionar: probuđen iz smrtnog sna (takav je život prije krštenja) on sa svoje strane budi savjesti da od neplodnih postanu plodne dobrom.

Evandjelje: Iv 9, 1-41

Ode, umije se pa se vrati gledajući.

Čitanje svetoga Evandjelja po Ivanu

Isus prolazeći ugleda čovjeka slijepa od rođenja. I pljune na zemlju i od pljuvačke načini kal pa mu kalom premaza oči. I reče mu:

- *Idi, operi se u kupalištu Siloamu!* - što znači "Poslanik."

Onaj ode, umije se pa se vrati gledajući. Susjedi i oni koji su ga prije viđali kao prosjaka govorili su:

- *Nije li to onaj koji je sjedio i prosio?*

Jedni su govorili:

- *On je.* - Drugi opet: - *Nije, nego mu je sličan.* - On je sam tvrdio: - *Da, ja sam!*

Tada odvedoše toga bivšeg slijepca farizejima. A toga dana kad Isus načini kal i otvori njegove oči, bijaše subota. Farizeji ga počеше iznova ispitivati kako je progledao. On im reče:

- *Stavio mi kal na oči i ja se oprah - i evo vidim.*

Nato neki između farizeja rekoše:

- *Nije taj čovjek od Boga: ne pazi na subotu.*

Drugi su pak govorili:

- *A kako bi jedan grešnik mogao činiti takva znamenja?*

I nastade među njima podvojenost. Zatim ponovno upitaju slijepca:

- *A što ti kažeš o njemu? Otvorio ti je oči!*

On odgovori:

- *Prorok je!*

Odgovore mu:

- *Sav si se u grijesima rodio, i ti nas da učiš? - i izbaciše ga.*

Dočuo Isus da su onoga izbacili pa ga nađe i reče mu:

- *Ti vjeruješ u Sina Čovječjega?* - On odgovori:

- *A tko je taj, Gospodine, da vjerujem u njega?* - Reče mu Isus:

- *Vidio si ga! To je onaj koji govori s tobom!* - A on reče:

- *Vjerujem, Gospodine!* - I baci se ničice preda nj.

Riječ Gospodnja

Pripovijest o čudesnom ozdravljenju slijepca od rođenja sve svoje teološko (kerigmatsko, vazmeno i krsno zajedno) značenje zadobiva iz konteksta u koji je umetnuta, a to je Blagdan sjenicâ (Iv 7-10), za vrijeme kojeg Isus objavljuje da je on »svjetlost svijeta« (8, 12), izazivajući time raspravu sa Židovima. Čudo se dogodilo blizu samog hrama po rukama samog Isusa. Bolesnik ništa ne traži. Isus je taj koji je svoj pogled svrnuo na njega. Tek iz drugog plana učenici uzimaju riječ, dok slijepac još uvijek ne govori. A razgovor se poveo oko temeljne teme, a to je značenje trpljenja, koje je javno mnijenje onog vremena vezivalo uz grijeh. Isus jasno izjavljuje: »Niti sagriješi on niti njegovi roditelji«. Slijepoća (trpljenje) prije svega i nadasve ukazuje na naravno stanje čovjeka. Svi smo slijepi od rođenja. Svi smo »bolesni«, pogođeni tako teškom bolešću da nemamo snage ni obratiti se onome koji nas jedini može izliječiti.

Stoga sâm Liječnik preuzima inicijativu. Svojim pokretima oponaša djelo prvotnog stvaranja (usp. u 6. r. kal kojim premazuje oči). Da bi čovjek mogao vidjeti svjetlost potrebno je novo stvaranje. Isus potom izriče zapovijed i slijepac – za razliku od prvog čovjeka Adama – izvršava. On ne poznaje Isusa, no njegova je poslušnost čin najveće vjere, potpunog predanja. Iz njega sada izvire mudrost (koja dolazi) s visine: zna dati pravu slavu Bogu riječima i klanjanjem.

Komentari čitanja: <https://pozeska-biskupija.hrr>

Ja sam svjetlo

***Dok sam na svijetu,
svjetlost sam svijeta.***

Nakon važnog simbola vode, evanđelist Ivan otkriva nam idući znak krsnog putovanja: svjetlo. Već smo došli do polovine korizme i ako tko još uvijek blaženo spava u miru, neka poslušaj što Pavao piše stanovnicima Efeza: »Zato veli: 'Probudi se, ti što spavaš, ustani od mrtvih i zasvijetljet će ti Krist'« (Ef 5,14).

Katkad možemo čuti kako vjera, da bi bila prava i autentična, mora biti slijepa. Slijepa, jer se ne trebaš truditi kako bi vidio i razumio, nego se trebaš baciti pognute glave zaboravljajući da te dobri Bog učinio inteligentnim bićem. Slijepa, jer želja da se vidi dalje ili razumije dublje može biti protumačena kao manjak povjerenja i prepuštanja Bogu. Slijepa, jer trenutačni guru traži lakovjernost bez oklijevanja i skretanja s puta; u protivnom nisi dorastao, nisi spreman, ispadaš.

Jasno je, Isus ima potpuno suprotno mišljenje!

Rabi iz Nazareta traži da budemo budni i inteligentni, otvara nam oči kako bismo shvatili da smo slijepi, a da to nikada prije nismo primijetili.

Odmah valja razjasniti važnu stvar: prekrasni Ivanov odlomak govori o meni, a ne o drugima. Jer i mi smo poput farizeja koji misle da su »vrh vrhova«, a zapravo smo zaslijepljeni pretpostavkom da vidimo, znamo, razumijemo...

Dakle, probajmo. Ja sam taj slijepac. Ja, koji čitam i dopuštam da me dotakne Riječ, ja sam taj slijepac. Ja, koji sam uvjeren u svoj vid ne primjećujući da su oči samo zrcala koja odražavaju moje ideje za koje mislim da su apsolutne istine. Ja, koji nastavljam padati u mraku svoje pljesnive tuge i ne želim otvoriti vrata i prozore te pustiti unutra njegovo svjetlo. Ja, koji samo što se ne utopim u svojem trudu i mislim da ću se spasiti povlačeći se za kosu, samo da ne bih potražio pomoć. Ja, ako imam hrabrosti spoznati istinu, ja sam taj slijepac koji dopušta da ga se vodi.

Čudan je Isusov čin: »To rekavši, pljune na zemlju i od pljuvačke načini kal pa mu kalom premaza oči« (r. 6). Kal novog stvorenja načinjen je od zemlje i daha Sina Božjega. To je nova smjesa, ispunjenje,

savršenstvo vraćeno na izvor svoje ljepote. Zanimljivo je da taj čin ne liječi slijepca trenutačno! Isusovo djelo nije čudesno i nema automatsko djelovanje, nego se traži slijepčevo aktivno sudjelovanje: »Idi, operi se u kupalištu Siloamu!« (r. 7). Nismo lutke u Isusovim rukama, beskralježnjaci kojima može upravljati. Vjera se ne rađa jednostavnom kemijskom reakcijom između njegove milosti i mogega jada. Potreban je slobodni odgovor na oslobađajući Božji plan. Da slijepac nije prihvatio, otrčao na kupalište Siloam i oprao se, bio bi i dalje samo slijepac očiju punih blata.

Stoga hrabro, prijatelji! Iako još nije sve jasno, iako se teškoće čine nepremostivima i strah nam steže želudac, dopustimo Sinu da nas oblikuje po svojem Duhu. Možda

se stvari neće promijeniti: susjed će ti nastaviti raditi smicalice, sin će nastaviti odbijati učiti, svećenik će nastaviti držati dosadne propovijedi, suprug će i dalje zaboravljati datume vaših obljetnica, a tvoja supruga će nastaviti pretjerano pričati očekujući pozornost i kibernetičku memoriju...

Da, stvari će biti one od prije, ali tvoje će oči biti drukčije! Bit će drukčiji način na koji gledaš ljude, procjenjuješ, vrednuješ izbore za budućnost.

Shvatiš li da si slijepac i dopustiš li Kristu da te izliječi, sve će biti drukčije, jer će tvoje srce biti drukčije.

Roberto Seregni, *Evandjelje u trapericama*,
Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2014.

Isusov susret sa slijepcem od rođenja

Unatoč tjelesnoj sljepoći, imao je oči duha i srca koje su u Isusu prepoznale svojega Spasitelja. Imao je vjeru koju je javno svjedočio ne bojeći se izopćenja iz vlastite obitelji, sinagoge, društva. Imao je znanje koje se temeljilo na ljubavi i zahvaljujući kojemu je mogao započeti svoj hod vjere

Ozdravljenje slijepoga od rođenja (Iv 9,1-41) jedno je od najljepših poglavlja Ivanova evanđelja u kojemu dolazi do izražaja spasenjska snaga Svjetla i ljubav utjelovljene Riječi koja dolazi k čovjeku kako bi mu podarila puninu života za kojom čezne i za koju je stvoren.

Promatrajući izvješće u cjelini, zanimljivo je uočiti sljedeće značajke. Čudesno ozdravljenje opisano je samo u redcima 6-7, čime nam autor daje do znanja da naglasak nije na čudu kao takvom, nego na onome što će uslijediti. Tako autor poziva čitatelja da usmjeri svoj pogled s čuda na znak, s ozdravljenja na njegovo značenje, s čudotvorca na reakcije sugovornika koje autor opisuje u sljedeća 34 retka. U središtu je izvješća osoba Isusa Krista, njezin misterij, identitet i podrijetlo. U cijelom izvješću poput refrena ponavlja se trostruko pitanje: Što se dogodilo? Kako se dogodilo? Tko je onaj koji je to učinio? Izvješće završava dramatičnim preokretom. Isus koji je bio optužen za kršenje Zakona pred svojim tužiteljima izgovara dramatičnu presudu: „Radi suda dođoh na ovaj svijet: da progledaju koji ne vide, a koji vide, da

oslijepu!” (Iv 9,39) preokrećući tako uloge i kategorije: optuženi postaje tužitelj, a tužitelji optuženi. U izvješću možemo identificirati četiri paradigmatičke skupine ljudi koje karakteriziraju različiti stavovi pred misterijem Boga koji se objavljuje u Isusu Kristu.

Susjedi

Prvu skupinu Ivan prikazuje kao susjede i one koji su ga prije viđali kao prosjaka (Iv 9,8). Riječ je o ljudima koji postavljaju pitanja drugima, ali ne i sebi. Predstavnici su onih koji pred Božjim misterijem i njegovim čudesnim, ali tako očitim objavljivanjem postavljaju površna pitanja, ne ulazeći u srž problema i ne dopuštajući da ona zahvate i njihova srca, dubinu njihova bića te urode osobnim odgovorom spoznaje i vjere. Predstavnici su onih koji gledajući ne vide, slušajući ne čuju, govoreći ne znaju; onih koji se bave tuđim, ali ne i svojim životom; onih koji se zaustavljaju na površini prepričavajući što se dogodilo; onih koji se pitaju tko je taj i gdje je on, ali ne i tko sam ja i gdje sam ja. U konačnici, riječ je o osobama kojima nedostaje želja i volja za ozbiljnim i iskrenim traženjem Istine.

<https://www.associationdemarie.org/>

Farizeji

Nakon niza pitanja upućenih ozdravljenomu susjedi odvođeni slijepca k drugoj skupini, farizejima, onima koji, za razliku od njih, postavljaju pitanja, ali koji, poput njih, ne vjeruju. Svojim načinom mišljenja i djelovanja predstavljaju ljude mudrosti koji, misleći da posjeduju svu istinu te da ih obični slijepi prošnjak nema u čemu poučiti, osuđuju, ponižavaju i omalovažavaju druge: „Sav si se u grijesima rodio, i ti nas da učiš?” (Iv 9,34). Za razliku od slijepca koji je u susretu s Isusom prešao iz tame u svjetlost, farizeji ostaju u tami kao istinski slijepci. Misleći da posjeduju svu istinu o sebi, drugima i Bogu i da nemaju što naučiti od jednoga prošnjaka koji se slijep rodio u grijesima svojim (usp. Iv 9,34), sigurni u sebe i svoju pravednost, procesuiraju, osuđuju i obezvrjeđuju druge, ne dovodeći nikada u pitanje sebe i svoje djelovanje. Kao takvi ne znaju slušati glas događaja niti vidjeti u čudesnom ozdravljenju slijepca od rođenja znak rađanja novoga života. U njihovim je očima sve već određeno: slijepac se rodio slijep jer je grešan, a Isus je grešnik jer krši subotu. Govoreći „mi znamo”, što znači ostati u samodostatnosti vlastita znanja, farizeji osuđuju sami sebe. Uvjereni da vide i usredotočeni na svoje besprijekorno tumačenje Zakona i samouvjereno

sveznanje, postavljaju pitanja drugima, ali ne i sebi, što im onemogućava ulazak u osoban odnos sa Svjetlošću, jedinom pred kojom je moguće spoznati Istinu i izići iz tame. Možemo, dakle, zaključiti da farizeji predstavljaju „sveznajuće”, tj. one koji imaju znanje, ali ne i ljubav i koji kao takvi ostaju uvijek na strani razuma. Štoviše, riječ je o predstavnicima moćnih koji se brinu za sebe, ali ne i za čovjeka, ne dovodeći nikada u pitanje same sebe jer znaju, sude i misle da na to imaju pravo.

Kripto-kršćani

Treća su skupina roditelji koji vjeruju, ali ne svjedoče javno svoju vjeru zbog straha od Židova koji su se već dogovorili kako iz sinagoge treba biti izopćen svatko tko Isusa prizna Kristom. Tako postaju predstavnici kripto-kršćana koji se boje javno svjedočiti svoju vjeru, dajući pritom veće značenje ljudima, njihovu mišljenju i prosudbi, nego Bogu. Takvima je više stalo do mišljenja drugih nego do života u istini, više drže do sudova drugih nego do Božjega te im nedostaje hrabrosti govora i djelovanja. U svojoj prividnoj i lažnoj slobodi postaju, zapravo, zarobljenici straha i nesigurnosti. Riječ je o vjeri koja još nije dovoljno snažna izići iza zatvorenih vrata i svjedočiti Istinu.

„Slijepac”

Posljednju skupinu ljudi predstavlja slijepac od rođenja koji se pita, vjeruje i svjedoči. Slijepac od rođenja koji, za razliku od susjeda, dovodi u pitanje samoga sebe, za razliku od farizeja, vjeruje i, za razliku od svojih roditelja, svjedoči, četvrti je model djelovanja. U susretu s Isusom, ispunjavajući njegovu riječ u tišini i „zatvorenih očiju”, slijepac od rođenja zadobiva ozdravljenje te započinje svoj put vjere. Na putu vjere dolaze do izražaja njegovi progresivni koraci koji na nedvojbenačin otkrivaju prijelaz iz tame u svjetlost, iz smrti u život, iz tišine slijepoga prosjaka u javno svjedočenje hrabroga vjernika.

Slijepac od rođenja koji je vidio Svjetlost i čuo Riječ, započinjući svoj put vjere i svjedočenja, pozvan je u Isusu, Sinu Čovječjemu vidjeti onoga kojega je Bog poslao da ispuni njegov spasenjski naum ljubavi. Na Isusov upit vjere u osoban misterij ozdravljeni odgovara ispovijedajući svoju vjeru riječima i gestama koje predstavljaju vrhunac i završetak njegova puta vjere u kojemu je prešao iz tame u svjetlost, postajući vidjelac u punom smislu riječi. Zadobivajući dvostruki vid, slijepac od rođenja postaje paradigma zrele vjere, javnoga svjedočenja, pravoga Isusova učenika i bezuvjetne pripadnosti Sinu Čovječjemu.

Tako postaje predstavnik svih onih koji nemaju znanje, ali imaju ljubav, koji se ne boje dovesti u pitanje same sebe i vlastite jasnoće i sigurnosti te se otvoriti Božjoj

spasenjskoj riječi. Budući da nije imao što izgubiti, zbog svoje sljepoće smatran grešnikom i isključen iz religioznoga, kulturnoga i društvenoga života, bez budućnosti, iako živ, već odavno mrtav u očima drugih, nije se bojao započeti iznova. Već osuđen, nije se bojao osuda i mišljenja drugih. Prihvaćajući se onakvim kakav jest, nije imao što skrivati niti izgubiti. Naime, za razliku od drugih, slijepac od rođenja jedini je koji dovodi u pitanje samoga sebe, pita, vjeruje i svjedoči. Riječ je o autentičnoj osobi koja živi u istini o samoj sebi i drugima. Odgovara samo na ono što zna, a pred onim što ne zna ne skriva se ispod plašta ohole sveznalice. Kao takav predstavlja slobodne, one koji se ne boje živjeti Istinu i hoditi u Svjetlosti. Slijepac od rođenja, za razliku od farizeja, nije imao znanje, ali je imao srce otvoreno i spremno prihvatiti Božju objavu. Imao je ljubav koja je bila jedina sposobna prepoznati Ljubav i odgovoriti ljubavlju. Unatoč tjelesnoj sljepoći, imao je oči duha i srca koje su u Isusu prepoznale svojega Spasitelja. Imao je vjeru koju je javno svjedočio ne bojeći se izopćenja iz vlastite obitelji, sinagoge, društva. Imao je znanje koje se temeljilo na ljubavi i zahvaljujući kojemu je mogao započeti svoj hod vjere. A ja? Kojoj skupini pripadam? Vodi li me u mojoj vjeri i njezinu svjedočenju u svakodnevnom životu znanje ili ljubav, hrabro traženje Istine ili strah od osude?

Pravi slijepac

Stara perzijska priča opisuje čovjeka koji je bio opsjednut mišlju: posjedovati zlato, imati sve postojeće zlato na ovom svijetu!

Ta misao izjedala mu je um i srce. Nijedna druga nije mogla u njemu naći mjesta. Za nj nije postojalo ništa osim zlata.

Kad bi prolazio gradom, samo bi gledao zlatarnice. Druge stvari ga jednostavno nisu zanimale. Ni ljude nije zapažao, a o plavom nebu i mirisnom cvijeću da i ne govorimo.

Jednog dana više nije mogao izdržati, ušao je u zlatarnicu i počeo grabiti sve redom: prstenje, narukvice, naušnice... sve dok nije napunio džepove.

Na izlazu ga je već čekala policija. Nakon što je uhapšen policajac ga upita:

“Kako ste mislili proći nezapaženi u trgovini punoj ljudi?”

“Stvarno?” odvrati čovjek sav začuđen. *“Uopće ih nisam vidio. Vidio sam samo zlato.”*

“Imaju oči a ne vide”, kaže Biblija o lažnim idolima. To se danas može reći za mnoge ljude. Zaslijepjeni su sjajem stvari koje blješte; pred ponudama o kojima reklame svakodnevno bruje oni kao da su hipnotizirani.

Bruno Ferrero

Lekcija!

Slijepac iz mjesta Lecco upitao je Padra Pija može li moliti kako bi mu se vratio vid *“pa makar i na jedno oko”*. Svetac ga je upitao:

- Samo na jedno oko? U redu, molit ću za tebe.

Nekoliko tjedana kasnije, čovjek se vratio u San Giovanni Rotondo. Oba su oka, u odnosu na prijašnje stanje, izgledala potpuno normalno.

Kleknuo je pred Padra Pija plačući, a svetac ga je upitao:

- Sad možeš normalno vidjeti?

- Da, ovim okom ovdje. Na drugo ne vidim ništa, odgovorio mu je čovjek.

- Ah, samo na jedno oko? Neka ti to bude lekcija! Nikad ne ograničuj Boga, uvijek traži velike milosti! poručio mu je Padre Pio.

<https://www.padrepio.hr>

Prvo čitanje: 2Sam 7, 4-5a.12-14a.16

Gospodin Bog dat će mu prijestolje Davida, oca njegova

Čitanje Druge knjige o Samuelu

U one dane: dođe Natanu ova
Gospodnja riječ: »Idi, reci mome sluzi
Davidu: Ovako govori Gospodin:

*'Kad se ispune tvoji dani
i ti počineš kod svojih otaca,
podići ću tvoga potomka nakon tebe,
koji će se roditi od tvoga tijela,
i utvrdit ću njegovo kraljevstvo.
Ja ću njemu biti otac, a on meni sin.
Tvoja će kuća i tvoje kraljevstvo
trajati dovijeka preda mnom,
tvoje će prijestolje
čvrsto stajati zasvagda.'*«

Riječ Gospodnja.

Odabrani reci današnjega prvog čitanja nalaze su u kontekstu namjere kralja Davida da sagradi hram za Kovčeg Božji koji se još nalazio pod šatorom. Odabrani odlomak donosi posljednji dio dijaloga između Boga i Davida koji se odvijao posredstvom proroka Natana, gdje se govor o podizanju hrama pretvorio u govor o podizanju Davidova potomka koji će Bogu sagraditi dom i čije će kraljevstvo trajati vječno.

Taj način izražavanja pridaje ovome tekstu mesijanski karakter, i upućuje čitatelja da konačnu poruku Natanova proroštva čita u tome svjetlu. Vječno kraljevstvo pred Bogom ne može ostvariti nijedan prolazni kralj koji će sjediti na Davidovu prijestolju, nego je to oznaka Mesije, Božjega Sina čije kraljevstvo nadilazi kategorije prostora i vremena.

To je kraljevstvo o kojem je propovijedao Isus Krist i u njemu se konačno ispunjavu riječi koje je Bog preko proroka Natana uputio Davidu. On se rodio iz Davidove loze, a prema novozavjetnim rodoslovljima u Mt 1,1-16 i Lk 3,23-38 tu pripadnost osigurao mu je Josip, muž njegove majke Marije. No, kako David, kojemu je Bog pokazao izvanrednu naklonost, nije sagradio hram Bogu, nego je Bog podigao dom Davidu, tako se nekako dogodilo i s Josipom. Dok se sjedne strane ističe njegova uloga oca u Isusovu životu, isto se tako izričito navodi da on to nije bio u biološkom smislu te riječi. Nije Josip bio taj koji je podigao dom Bogu, nego je Bog podigao dom Josipu.

Otpjevni psalam: Ps 89, 2-5.27.29

Potomstvo će njegovo ostati dovijeka.

O ljubavi tvojoj, Gospodine, pjevat ću dovijeka,
od pokoljenja do pokoljenja
usta će moja obznanjivati tvoju vjernost.

Ti reče: »Zavijeke je sazdana ljubav moja! «
U nebu utemelji vjernost svoju.

»Savez sklopih s izabranikom svojim,
zakleh se Davidu, sluzi svome:
Tvoje potomstvo održat ću dovijeka,
za sva koljena sazdat ću prijestolje tvoje.«

»On će me zvati: 'Oče moj!
Bože moj i hridi spasa mojega.'
Njemu ću sačuvati dovijeka naklonost svoju
i Savez svoj vjeran.«

Psalam 89 spada u davidovske kraljevske psalme u kojem se pjeva o Božjoj ljubavi koja se manifestira u obećanju vječnog potomstva i neprolaznog kraljevstva. Pri tome se ističe kako je ta ljubav potpuni dar Božji. David je ničim nije zaslužio i ne može je ničim izgubiti. Premda se u psalmu govori kako će Bog kazniti nedjelo Davidovih potomaka ako se ne budu držali njegova Zakona, samu naklonost koju im je obećao svojim Savezom s Davidom neće nikada oduzeti. To je zato jer je vjernost Savezu utemeljena na nebu, to jest u samom Bogu, a nea čovjeka spada samo da ga zove svojim Ocem, Bogom i hridi spasenja.

Drugo čitanje: Rim 4, 13.16-18.22

U nadi protiv svake nade povjerova.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Rimljanima

Braćo!

Obećanje da će biti baštinik svijeta nije Abrahamu ili njegovu potomstvu dano na temelju nekog zakona, nego na temelju pravednosti vjere. Zato – iz vjere da bude po milosti te obećanje zajamčeno svemu potomstvu, ne potomstvu samo po Zakonu, nego i po vjeri Abrahamu, koji je otac svih nas – kao što je pisano: Ocem mnoštva naroda ja te postavljam – pred Onim komu povjerova, pred Bogom koji oživljuje mrtve i zove da bude ono što nije.

U nadi protiv svake nade povjerova Abraham da postane ocem naroda mnogih po onom što je rečeno: Toliko će biti tvoje potomstvo. Zato mu se i uračuna u pravednost.

Riječ Gospodnja

Budući da je u Mt 1,19 Josip, zaručnik Djevice Marije, nazvan pravednim današnje drugo čitanje stavlja nam pred oči lik velikog biblijskog pravednika Abrahamu - praoca svih vjernika. Naime, prema Post 15,6 Abraham je povjerovao Bogu da će postati ocem mnogih naroda premda mu je žena Sara bila nerotkinja i Bog mu je to uračunao u pravednost.

U ovom čitanju ipak ne čitamo o tome događaju izravno iz Knjige Postanka nego iz Poslanice Rimljanima, u kojoj Pavao govori o Abrahamu koji je postao ocem mnogih naroda upravo na temelju svoje vjere. Ta vjera ovdje se namjerno povezuje s pravednošću koja je u ono vrijeme bila sinonim za vršenje Zakona. No, budući daje u biblijskoj kronologiji Abrahamova vjera starija od Zakona tako je i pravednost koja se povezuje s vjerom veća od one koja proizlazi iz vršenja Zakona. Prema tome u Abrahamovo potomstvo uključuju se svi koji Bogu pristupaju s vjerom. U kontekstu Poslanice Rimljanima ta argumentacija Pavlu je potrebna da bi pokazao kako kršćane koji dolaze iz poganstva za ostvarenje pravednosti pred Bogom ne obavezuje vršenje Mojsijeva zakona nego vjera u Isusa Krista. No, poruka današnjega čitanja više se koncentrira na sadržaj same Abrahamove pravednosti. Ona se sastojala u jednostavnoj i poslušnoj vjeri u Boga, koju je u svom životnom hodu na koncu pokazao i Josip, kada nije napustio svoju ženu Mariju jer je povjerovao da je ono »što je u njoj začeto, doista od Duha Svetoga« (Mt 1,20).

Evandjelje: Mt 1, 16.18-21.24a

Josip učini kako mu naredi anđeo Gospodnji.

Čitanje svetog Evandjelja po Mateju

Jakovu se rodi Josip, muž Marije, od koje se rodio Isus koji se zove Krist.

A rođenje Isusa Krista zbilo se ovako. Njegova majka Marija, zaručena s Josipom, prije nego se sastadoše, nađe se trudna po Duhu Svetom. A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrgnuti sramoti, nego naumi da je potajice napusti. Dok je on to snovao, gle, anđeo mu se Gospodnji ukaza u snu i reče: »Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih.«

Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji.

Riječ Gospodnja

Evandeoski odlomak započinje zadnjim retkom Josipova rodoslovlja (Mt 1,1-16) u kojem se Isusovog poočima smješta u potomstvo Abrahamovo i Davidovo. Evandelistu je važno izdvojiti upravo ova dva lika, jer rodoslovlje i počinje riječima: »Rodoslovlje Isusa Krista, sina Davidova, sina Abrahamova« (Mt 1,1). Time je već od samog početka Isus predstavljen kao obećano potomstvo, a Josip je jasno stavljen među izravne baštinike obećanja danih Davidu i Abrahamu. Josipova završna odluka da »uzme k sebi svoju ženu« (1,24) ima pravnu snagu posinjenja u odnosu na Isusa. Time je Isus postao dionikom obećanja, ali i konačnim ispunjenjem svih Božjih obećanja danih praocima. Josip isprva nastoji potajice otpustiti Mariju, kako je ne bi izvrgnuo sramoti (1,18). Zbog te nakane evandelist Josipu daje naslov »pravedan« (grč. dikaios; heb. cadik). U Starom zavjetu tako se nazivaju osobe koje žive prema zapovijedima Božjim i prema njegovom Zakonu, jer sam je Bog pravedan i njegovi su propisi pravedni (Pnz 4,8). Takav život pravednika neophodan je kako bi čovjek mogao biti baštinik obećanja (Pnz 16,20). Josip je prema Zakonu mogao Mariju javno otpustiti, no on je mimo Zakona pravedan. Stoga mu se anđeo ukazuje u snu i potiče da uzme Mariju za ženu, te mu naviješta daje ono što je u njoj začeto »od Duha Svetoga« (Mt 1,20). Zadnje riječi govore o Josipovoj poslušnosti Bogu, o poslušnosti koja se protivi svim običajima i propisima (Mt 1,24). On je mogao tako činiti jer je bio pravedan i jer je imao povjerenja, vjere u Boga.

Pravi otac i pravi čovjek

Stalno se ponavlja: Jednakost, jednakost, jednakost. A što je više jednakosti manje je originalnosti i slobode. Mnoge stvari su se izjednačile. Kažu da muškarci na kozmetiku i tretmane ljepote troše skoro kao žene.

Danas slavimo svetkovinu Svetog Josipa. Ne znamo koliko je bio visok. Iako biografski nemamo puno podataka o Josipu, znamo mu podrijetlo, zanat, kao i to daje odigrao jednu od najvećih uloga koju je Bog nekome namijenio. Josip Nazarećanin bio je pravedan muž, pouzdavao se u Boga, čovjek poslušnosti, vjeran u dobro i zlo, muž čista srca koji je brižno čuvao i skrbio za najsvetiju Obitelj svih vremena. Mnogi su se teolozi u svojim djelima osvrnuli upravo na svetoga Josipa. Zaista, trebalo je obraniti njegovo djevičan-stvo, strpljivost i veliko pouzdanje u Boga pred mnogim zdravorazumskim pitanjima, kako tada, tako i danas. Ali, ne trebamo mi braniti Josipa, već on nas. Evanđelja se skromno osvrću na Josipa. Netko tko se prvi put susreće s Evanđeljima mogao bi steći dojam daje Bog svog Sina »podmetnuo« Josipu, kako bi se sutra mali Isus mogao hvaliti daje iz kraljevske loze, kao i to daje Bog sigurno

znao da će Josip kvalitetno odgojiti njegovog Sina, ali i naučiti ga zanat i dati mu jesti. Važno nam je znati tko smo i odakle smo. Važno nam je završiti školu i zarađivati kruh. To je dužnost i odgovornost roditelja. Ali ima još. Dobar domaćin znat će urediti svoj dom i rasporediti namještaj. Jesmo li dobri domaćini ako je televizor i ekran računala središnji predmet obitelji? Dijete i prije nego nauči govoriti vidi da tata i mama, brat i starija sestra najveću pozornost pokazuju tome predmetu. Sate i sate. Raspored namještaja je odredio one prve najvažnije, najosnovnije životne koordinate. Treba nam sveti Josip da nam malo sredi namještaj, a još više raspored.

Možemo samo zamisliti vrtlog emocija koji je Josip osjetio kada mu je Marija rekla da je trudna, a on zna daju nije niti dotaknuo. Matej navodi da ju je potajice htio napustiti i u tim teškim trenucima njegovo veliko srce opet misli na Mariju (da dozna narod da gaje prevarila ne bi dobro prošla). No, ubrzo nakon toga u snu mu se javlja anđeo. Što sada učiniti? Znao je Josip da Bog djeluje na »duge staze« i da nije i neće biti prevaren. Osjetio je u srcu stoje ispravno i uzima Mariju k sebi i ulazi u povijest spasenja svih ljudi kao jedan od glavnih čimbenika. I nama treba sveti Josip da nam malo pogleda dnevni raspored i da

nam objasni što je važnije. Probe sviranja, trening, dodatni strani jezik ili vjeronauk. Vjera nam je tradicija i na to smo ponosni, ali vrlo jednostavno izostavimo vjerske sadržaje pod vidom prilagođavanja. Ne želimo da nam djeca budu neznalice i tako upadamo u zamku popuštanja pa neka gledaju i slušaju što i njihovi vršnjaci. I ono što bi trebao biti izbor po-stane obveza i teret.

Nije jednostavno i zato nam je upoznavati svetoga Josipa. Da bismo razumjeli Josipovu ulogu oca moramo naglasiti daje Isus bio pravi Bog i pravi čovjek. Ne napola. Isto kao i svaki drugi čovjek morao je proživjeti djetinjstvo, naučiti čitati i pisati, stvarati radne navike, jesti i igrati se. Odrastao je uz Josipa, te je od malih nogu naporno radio radne zanatske poslove.

Upravo tu je Josipova uloga ključna. Bez Josipa Isus bi bio jedan običan filozof, lutalica, propovjednik. Od trenutka kada ga je Josip svim srcem prihvatio, Isus je postao ne samo njegov zakonski, nego i njegov pravi sin. Možda nije imao Josipove gene i crte lica ali imao je ono bitnije - njegov zanat, žuljeve, smisao za humor, poštenje, zahvalnost i mnoge druge vrline koje čine pravog, kvalitetno odgojenog čovjeka.

U ovoj Godini očinstva primjerom svetog Josipa sjetimo se posebno svih onih »Josipa« koji su posvojili napuštenu djecu iz domova i tako dali doprinos očuvanju obitelji kao mjestu sretnog i zdravog odrastanja.

Za Josipa ne znamo koliko je bio visok, ali znamo da je bio velik.

Služba riječi 287-17

Sveti Josip

Rodoslovlje Isusovo na početku Matejeva evanđelja nije plod stručnog istraživanja Isusovih predaka, nego želi dokazati da Isus potječe od Davida i time dokazati njegovo mesijanstvo.

Mora da je za svetoga Josipa bila noćna mora kad je saznao da je djevojka s kojom se nedavno zaručio trudna, a da on o tome nema pojma. Josip se bio zaručio s mladom djevojkom Marijom, iz Nazareta, i u skladu sa židovskim zakonom njihove su zaruke početak njihova bračnog života. Međutim, poslije sklopljenih zaruka zaručnica je redovito još ostajala u svome roditeljskom domu godinu dana. Tek nakon toga zaručnik je svoju zaručnicu svečano uveo u svoj dom i tu su počeli zajedno živjeti kao muž i žena.

Nakon sklopljenih zaruka Josip primjećuje da je Marija u blagoslovljenom stanju. To ga je strašno uznemirilo. Bio je u čvrstoj vjeri da se zaručio s iznimno uzornom, dobrom, poštenom Židovkom, a eto ona je sada trudna! Ona mu o tome ništa nije govorila. Sto se to dogodilo? Je li mu postala nevjerna, je li počinila preljub ili je silovana? Međutim, te stvari on o njoj ne bi mogao ni u snu pomisliti! Sto se to onda dogodilo? Njih dvoje je u stvari moglo i smjelo odmah po sklopljenim zarukama jedno drugo »spoznati«, to jest smjeli su konzumirati brak, no to se nije dogodilo. Josip je siguran!

Što da radi? Da ju prijavi zbog nevjere i preljuba? To ne bi nipošto htio učiniti. Po Mojsijevu zakonu ona bi bila kamenovana i pred ljudima potpuno izgubila svoj dobar glas. Ljudi bi prstom upirali u nju i rugali joj se: Eto, pobožna djevojka iz pobožne židovske obitelji, pa što je učinila?

Međutim, Josip Mariju voli, pa joj stoga ne želi učiniti ništa na žao! Želi je sačuvati u dobroj uspomeni. Njegov vjerski odgoj, njegova dobro odgojena savjest nije mu dopuštala da išta na žao učini svojemu bližnjemu, pogotovo ne tako dragoj osobi kao što je Marija, koju je volio iznad svega.

»A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrgnuti sramoti, nego smišljaše kako daje potajice otpusti« (Mt 1, 19). Matej naziva Josipa pravednim. Josip je bio židovski cadik, hasid. To znači da je bio dobar, ljubazan, obziran, osjećajan, solidaran. U Bibliji pravedan znači imati ispravan odnos prema Bogu i prema bližnjemu. Znači ljubiti bližnjega kao samoga sebe! Dapače, ljubiti i svojega neprijatelja. A ljubiti svoga bližnjega znači bližnjega nikad povrijediti. U SZ nazvani su pravednima Noa, Abraham, Tamara i mnogi drugi jer su uščuvali zajedništvo s Bogom i s ljudima, jer su bili solidarni s bližnjima. Josip je pravedan kao što je bio pravedan Abraham: »Abraham povjerova Gospodinu, i to mu se uračuna u pravednosti« (Post 15, 6). Vjerovati u biblijskom smislu znači staviti svoje čvrsto uporište u Boga. Čin vjere je čin povjerenja u kojem čovjek zanemaruje svu svoju ljudsku sigurnost te sav svoj život

Ivo Dulčić, *Sveta obitelj*, <https://polis.ba>

utemeljuje samo i jedino u Bogu. Kada pobožni Izraelac moli za pravednost Božju, ne poziva se na svoje zasluge, nego samo na svoju vjernost Bogu koji je istinski vjeran i pravedan. Židovskom pojmu pravedan odgovara kršćanski pojam svet. Josip je bio svet čovjek. Nije htio ni u čemu Mariju povrijediti.

Dakle, Josip smisli plan. Mariju će potajice otpustiti, to jest predat će joj otpusno pismo pred dva svjedoka, u tajnosti, ne navevši nikakva razloga tako da je ne izloži ljudskim jezicima. Sve to u tajnosti!

Ako sada u svjetlu svetoga Josipa bacimo pogled na sebe i na društvo u kojem živimo, upadaju u oči velike razlike. Mnogi ljudi danas rade sasvim drukčije nego što je radio sveti Josip. Ne pitaju, što će biti bližnjemu na korist, nego što će njemu osobno biti na korist. Dobro je ono što je dobro meni, što meni koristi. Dapače, danas su ljudi spremni drugoga prokazati, prijaviti, okle-vetati, ogovarati i nanijeti mu strašne boli. Nevjerojatno! Sveti Josip je drukčije naumio činiti. Trebamo od njega učiti!

Odlomak iz Matejeva evanđelja, što smo ga danas pročitali, pokazuje nam svetoga Josipa kao uzorna vjernika, kao čovjeka koji ima vrlo osjetljivu savjest i ispravan odnos prema Bogu i prema bližnjemu. Anđeo mu se ukazao u snu i protumačio mu što se to

dogodilo s Marijom: »Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Sto je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih.« (Mt 1, 21-22). Josip se više ništa nije usudio Mariju pitati, pa ni to što znače riječi »začeto od Duha Svetoga«? »Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji« (1, 24a).

Josip postupa kao što je postupao veliki otac u vjeri Abraham. Bog mu naredi da napusti svoj narod, svoj za-vičaj, svoj dom i da krene u zemlju koju će mu pokazati (usp. Post 12, 1-4). Isto tako postupa i Josip. Ne pita: Zašto? Nego, odmah djeluje. U svetome se pismu takav postupak zove vjera: Bogu se povjeriti, dopustiti Bogu da ga vodi, sasvim se prepustiti Božjim planovima. Josip je učinio točno to što je učinio Abraham. Onoga koji se u Boga pouzdaje Bog nikada neće ostaviti, nego će vazda biti s njime. To vrijedi za svakoga čovjeka i danas koji tako vjeruje, koji se tako posve Bogu povjerava.

Adalbert Rebić, Homilije za liturgijsku godinu A, Kršćanska sadašnjost, Zagreb, 2006.,

Mali vjeronaučni leksikon

Relikvije

Relikvije ili **moći** (lat. reliquiae: ostatci), predmeti kojima se iskazuje religiozni kult zbog veze s nekom »svetom« osobom (pretkom, herojem, prorokom, mučenikom, svecem i sl.). Relikvijom se u prvom redu smatraju ostatci tijela (kosti, pepeo), zatim i stvari kojima se štovana osoba služila, ili koje su bile u dodiru s njezinim tijelom ili grobom. Čuvanje i štovanje relikvija obilježje je mnogih religija

U kršćanstvu je štovanje relikvija vrlo staro; na početku je bilo vezano uz štovanje mučenika; skupljali su se ostatci tijela ili pepeo smaknutih, njihova krv i krvlju natopljena tkanina, predmeti kojima su mučeni, mrtvački ovoji, a sve je to postajalo predmetom osobitoga štovanja.

Kada su se u IV. st. počele javno zidati crkve, oltar je obično bio nad mučeničkim grobom. Odatle se razvio običaj da se relikvije mučenika stavljaju u oltar (u malu udubinu, lat. sepulcrum: grob).

Od VIII. st. običaj se dijeljenja relikvija posvuda proširio. Osim relikvija mučenika počele su se štovati i relikvije ostalih svetaca, najprije onih starijih, koji su se istaknuli u pokršćavanju pojedinoga naroda (knez Vladimir Kijevski kod Rusa, kralj Stjepan kod Madžara), a poslije i novijih.

Relikvije se ne čuvaju samo u oltarima, nego se stavljaju i u relikvijare (moćnike) različitih oblika koji se nalaze u crkvenom ili privatnom posjedu.

Za križarskih ratova i nakon osvojenja Carigrada (1204) Zapad je bio preplavljen relikvijama, osobito onima za koje se vjerovalo da imaju vezu s Isusovim životom i njegovom mukom (npr. čestice križa u staurotekama) te s osobama iz doba apostola (sv. Šimun Zadarski).

Novi val zanimanja za relikvije pobudilo je otkriće rimskih katakomba u XVI. st.

Budući da su reformatori napadali kult relikvija i kult svetaca, Tridentski koncil definirao je katoličko stajalište prema kojemu se dopušta (ali ne favorizira) čuvanje i javno izlaganje nekih relikvija, a zabranjuje njihovo preprodavanje.

U svakidašnjem govoru relikvijom se naziva osobito poštovana uspomena ostala od neke drage ili cijenjene umrle osobe.

Priča o svetom Josipu

Mačkica

Za vrijeme Drugog svjetskog rata, poljske časne sestre vodile su sirotište u Varšavi. U tom području ljudi su bili vrlo siromašni i časne su preživljavale uz pomoć Božje Providnosti. Jednog su dana ostale bez mlijeka za siročad što je moglo ozbiljno ugroziti zdravlje djece. Što su mogle učiniti?

U toj je nevolji sestra nadstojnica zamolila sestru Ewu – kuharicu da napiše molbu svetom Josipu i da je stavi iza njegove slike, kao što je to bio običaj u njihovoj zajednici. Ponekad su sestre umjesto pisane riječi samo nacrtale što im treba. No, gledajući u papir ispred sebe, sestra Ewa bila je posve zbunjena – kako može prikazati mlijeko koje je bijelo kao i papir? Ipak, obavila je zadatak kako je najbolje znala.

Sutradan je neki čovjek iz grada pokucao na vrata samostana. Htio je samo pozdraviti sestre i donijeti im maleni poklon. Sve su časne bile radosne jer su mislile da je stiglo mlijeko. No, na njihovo veliko iznenađenje i razočaranje, uvidjele su da im je posjetitelj na poklon donio – običnu mačkicu! Kakav neobičan poklon! Uočivši blijedi izraz oduševljenja na njihovim licima, čovjek ih je upitao:

„Trebate li nešto određeno?“

„Da, zaista nam je potrebno mlijeko“, odgovorile su sestre uglas.

„Mlijeko?“ uskliknuo je posjetitelj, *„Imam ga u izobilju! Donijet ću vam ga čim prije budem mogao!“*

Mlijeko je dostavljeno istoga dana.

Nadstojnicu je, međutim, još uvijek kopkao onaj poklon u obliku mačke pa je zamolila sestru Ewu da joj pokaže molbu koju je ostavila za svetog Josipa. Kad je ugledala crtež, prasnula je u smijeh. Sestra Ewa bila je nacrtala mačku kako iz posude pije mlijeko!

Sveti Josip u svojoj je dobroti ispunio njihov zahtjev. Prvo je dostavio mačku, a onda je kao dodatak dostavio i mlijeko!

NAŠI POKOJNI

BRANKO JOJIĆ,

PU karlovačka, u službi, Duga Resa, 16. ožujka 1994.

MLADEN JERKO,

MUP, Varaždin, 17. ožujka 1995.

MARIO KOLIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Novo Selo Palanječko, 18. ožujka 1992.

POČIVALI U MIRU!